

CHVÍLU MALÁ,

VIOLA
na ceste po Egypte

LOU KUENZLER

CHVÍLU MALÁ,
CHVÍLU VELKÁ

LOU KUENZLER vyrástla na odľahlej ovčej farme v západnom Dartmoore. Detstvo prežila medzi ovcami, poníkmi, sliepkami a psami. Potom sa presťahovala do Severného Írska, kde študovala divadelnú vedu. Po skončení štúdia sa živila ako riaditeľka divadla, prednášala na univerzite, viedla semináre o divadle na základných i stredných školách a akadémiách. V súčasnosti vyučuje tvorivé písanie deti i dospelých. Má to šťastie, že sa pritom môže venovať aj vlastnej tvorbe. Píše básničky pre deti, divadelné hry a romány, ale aj rozprávky pre detský kanál CBeebies. Žije v Londýne so svojou rodinou, s dvoma mačkami a so psom.

www.loukuenzler.com

CHVÍLU MALÁ, CHVÍLU VELKÁ

VIOLA
NA CESTE
PO EGYPTĚ

LOU KUENZLER

Ilustrovala Kirsten Collier

sloart

Text copyright © Lou Kuenzler 2014
Illustrations © Kirsten Collier 2014
Translation © Katarína Karovičová 2016
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2016

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Shrinking Violet Absolutely Loves Ancient Egypt*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Children's Books v roku 2014, preložila Katarína Karovičová.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Editorka Katarína Škorupová

Sadzba ITEM, spol. s r. o., Bratislava

Tlač Patria I. spol. s r. o., Prievidza

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2290-3

www.slovart.sk

*Venujem Britskému múzeu za to,
že som tam mohla byť.*

LK

1. KAPITOLA

Volám sa Viola Drobná.

Tento príbeh sa začal tým, že som sa pokúšala rozlúštiť strašne ťažký, dômyselný rébus. Bola to súťažná úloha týždňa v starkinom obľúbenom časopise *ROZLÚSKNI TO!* Mali tam byť skryté slová, ktoré nejako súvisia so starovekým Egyptom.

„Tento rébus je zložitejší ako mumifikačné techniky,“ zastonala som a *ODCHLIPLA* si horúceho nápoja z čiernych ríbezlí, čo mi pripravila starká. Bola som u nej na návšteve v domove dôchodcov Slniečko, kde býva.

„Súťažné rébusy sú vždy zradné,“ povedala starká.

Je **TOTÁLNE** posadnutá lúštením a už som s ňou vyriešila veľa krížoviek a rébusov. Ale tento bol neuveriteľne ťažký. Celú stránku pokrývali obrázky vtákov, mačiek a skarabeov. Vedela som, že sú

to hieroglyfy, písmo starých Egyptánov. Ale v pomôckach nebol zoznam skrytých slov, ktoré sme mali nájsť, ani nijaké návody na riešenie.

„Veď nám to ide celkom dobre,“ vyhlásila starká. „Tuším sme našli už osem slov.“

Spočítala som ich. Naozaj.

múmia

hrobka

faraón

pyramída

papyrus

hieroglyf

skarabeus

Níl

„Pozri!“ zvolala zrazu starká. „Hneď pod skarabeom je sarkofág!“

„Máš pravdu,“ zahundrala som, namrzená, že som si ho nevšimla sama.

O starovekom Egypte sme sa učili v škole, a tak som vedela, že sarkofág bol čosi ako dnešná truhla. Keď sme dostali za úlohu pripraviť si referáty, vymyslela som si hrôzostrašný denník balzamovača múmií. Bolo to fakt príšerné. Viete, že mŕtvym vyberali mozog z hlavy hákom? Moja najlepšia kamarátka Miška vravela, že jej je z toho normálne na vracanie.

„Nie je to skvelá zábava, starká?“ povedala som a zafarbila slovo sarkofág krikľavoružovým zvýrazňovačom. „Keď objavíš nejaké slovo, nechce sa ti veriť, že si si ho predtým nevšimla.“

„V živote to tak býva,“ zasmiala sa starká. „Ľudia si často nevšimnú, čo majú rovno pod nosom.“

„Asi máš pravdu,“ povedala som, ale počúvala som ju len na pol ucha. „Pozri!“ zvolala som a ukázala na text, ktorý sme mali rovno pod nosom. „Ak nájdeme všetky slová, čaká nás fantastická odmena!“

Prečítala som nahlas informáciu uvedenú priamo pod rébusom. **„Vyhrajte plavbu po Níle s plnou penziou a zúčastnite sa na archeologických vykopávkach v skutočnom staroegyptskom chráme.“**

„Ja lúštim iba pre zábavu,“ odvetila starká. „Určite im stovky ľudí pošlú správne odpovede. Predpokladám, že potom niektoré meno vytiahnu z klobúka.“

„Lenže tu musíš splniť ešte jednu úlohu,“ povedala som. „Počúvaj: **Doplňte nasledujúcu vetu**

najviac desiatimi slovami, aby sme mohli nájsť najlepšieho výhercu.“

Starká pozrela na to, čo som jej ukazovala.
„Mala by som vyhrať výlet po starovekom Egypte, pretože...“

„... pretože môj referát bol ÚŽASNÝ a HRÔ-ZOSTRAŠNÝ!“ zvýskla som.

Starká zdvihla obočie. „Neviem, či ich to presvedčí,“ vyhlásila. „Myslím, že by to malo byť vtipné alebo originálne. Ale to je aj tak fuk. Ešte sme nenašli desiate slovo.“

„Tutanchamón?“ vyhrĺkla som s nádejou. „Bol to slávny faraón. Zomrel veľmi mladý.“

„Také dlhé slovo by sme si určite všimli,“ povedala starká.

„Asi hej,“ súhlasila som, sústredená na rébus.

„Tut!“ zvolala som.

„Je to pritažké,“ súhlasila stará mama.

„Nie!“ skríkla som a d'obla prstom do rébusu.

„Tu! T-U-T. Tak volali skrátene Tutanchamóna!“

„No toto!“ potešila sa starká. „Nečudo, že sme si nevšimli také krátke slovo schované v rohu.“

Vzala zvýrazňovač a zafarbila tri písmená kľavoružovou.

„Starká,“ povedala som a chytila ju za ruku.

„Musím ísť...“

„Naozaj?“ Starkú to očividne znepokojilo.

„Ak chceš už ísť domov, tak bež.“

„Nie,“ zasmiala som sa. „Vieš, že som s tebou rada, ale musím ísť do Egypta. Už som vymyslela, čo tam napíšeme. Počúvaj: **„Mala by som vyhrať zájazd po starom Egypte, pretože v živote chcem**

len jediné: uvidieť na vlastné oči múmie a obrovské pyramídy!“

„Haha!“ Starká sa rozosmiala, až sa jej triasli pleciami. „Myslíš, že už akože naozaj po ničom inom netúžim? To je fakt vtipné, Viola. Trochu otrepané, ale...“

„Je to **GENIÁLNE!**“ zvolala som. „Zbal si kufre, starká. Ide sa do Egypta. S takou vtipnou odpoveďou nabetón vyhráš... **UF!**“

Pocítila som šteklenie v prstoch na nohách.

Ten pocit veľmi dobre poznám.

„Nerob si veľké nádeje,“ schladila ma starká. „Podľa mňa si ani neprečítajú všetky odpovede a...“ zdvihla zrak od rébusu. „Všetko v poriadku, Viola?“

„Ani nie!“ zvolala som a pridržala sa operadla

starkinej stoličky. Šteklenie mi už vystúpilo nad kolená. „ZMENŠUJEM SA...“

„Pozor!“ Padala som na tvár a starká ku mne bleskovo vystrela ruky.

CINK!

Pred očami sa mi **mihol** rozmazaný okraj stoličky, potom koleno a napokon elektrická zásuvka na stene.

„Mám ťa!“ skríkla starká a chytila ma ako padajúci list zlomok sekundy predtým, než som pristála na zemi.

„Fúha!“ zasmiala som sa. „To bolo v poslednej chvíli!“

Starká vystrela prsty. Bola som taká maličká, že som jej stála na dlani. Nebola som väčšia ako malý ružový zvyrazňovač, ktorý držala v druhej ruke.

„No teda, Viola!“ Starkej sa v očiach roztancovali veselé iskierky. „Nemala by si to tak prežívať. Je to iba hlúpy rébus. Vieš, že keď sa pre niečo príliš nadchneš, hneď sa zmenšíš.“

Vôbec ju to neprekvapilo. Pozná moje malé tajomstvo. Zmenšila som sa už veľakrát. Starká bola v detstve rovnaká, aj ona sa zmenšovala.

„Myslíš, že by sme mohli vyhrať?“ spýtala som sa, keď si ma zdvihla k uchu, aby počula môj slabý hlások.

„CHCELA BY SOM SA PLAVIŤ PO NÍLE. TY NIE?“ zrevala som, čo mi sily stačili.

2. KAPITOLA

Starká mala pravdu... nesmiem to tak prežívať.

Po niekoľkých hodinách som opäť narástla do normálnej veľkosti, ale bolo naivné robiť si veľké nádeje. Prešiel celý týždeň, a hoci som starkej každý deň telefonovala, z časopisu *ROZLÚSKNI TO!* sa neozvali. Bola som **STOPERCENTNE** presvedčená, že sme vyhrali a dajú nám to vedieť.

„Určite si tam poslala našu odpoveď?“ spýtala som sa starkej, keď som jej v piatok večer znova telefonovala.

„Prestaň!“ Mama mi pohrozila prstom z dru-